

Tur til USA

Dagbog fra USA turen i April / Maj 2008

Rejseplan

16. april. Afgang fra Billund kl. 10.45 med KLM 1344 til Amsterdam. Ankomst kl. 12.00

16. april. Afgang fra Amsterdam kl. 13.25 med NW 045 til Minneapolis. Ankomst kl. 15.30 lokaltid (rejsetid: 9:05 timer)

16. april. Afgang Minneapolis kl. 17.00 med NW125 til Phoenix. Ankomst kl. 18.21 lokaltid (rejsetid: 3:25 timer)

Onsdag den 16. april

Søren kørte os til Billund, hvor han satte os af og fortsatte videre med den røde bil.

Vi checkede hele turen ind i Billund og første stop var Amsterdam i Holland, hvor vi skulle skifte fly til Minneapolis. I Amsterdam Shipholt lufthavn mødte vi det første amerikanske sikkerhedscheck i form af interview om hvem der havde pakket kufferterne og hvem der sidste havde haft fat i dem før aflevering i lufthavnen. Så igennem det sædvanlige gennemlysnings program af både person og håndbagage.

Herefter var der adgang til flyet. Turen over Altanten gik planmæssigt. De 9 timer forløb relativ hurtigt med at læse bøger og gætte krydsord og sove lidt.

I Mineapolis var næste sikkerhedscheck med fingeraftryk og fotografering og lille interview om, hvad vi skulle i USA og hvad vi lavede i Danmark. I flyet havde vi fået udleveret nogle papirer, som skulle udfyldes og afleveres i kontrollen. Det tog nu ikke lang tid, men køen for at komme til var lang. En lille narkohund gik rundt og snusede til alle folks håndbagage og fandt en medrejsendes håndtaske lidt for interessant. Denne taske blev selvfølgelig åbnet og checket igennem, men det eneste, sikkerhedsvagten fandt, var en rest af en sandwich med pølse på. Den havde vi fået udleveret i flyet, men vedkommende kunne tilsyneladende ikke spise det hele. Hunden, derimod, var meget begejstret for lugten og hver gang den kom i nærheden af tasken trak den ved-

ligt i snoren for at komme tættere på.

Vi skulle omlade vores kufferter fra et kuffertbånd til et andet inden vi bevægede os hen til flyet til Phoenix.

De tre timers flyvning fra Minneapolis til Phoenix gik også fint og Joyce og Les var i lufthavnen for at tage imod os.

Vi kørte hjem til dem og blev indlogeret. Efter lidt snak og mad gik vi i seng. Tiden for os var langt over midnat (3.30) selv om lokaltiden kun var 20.30.

Torsdag den 17. april. Sol hele dagen. Ingen skyer.

Joyce skulle på arbejde, så Les var vores vært. Han kørte os en tur i omegnen af Mesa (forstad nordøst for Phoenix). Han kørte ud i ørkenen, så vi kunne se de store kaktuser og røde klipper. Imponerende landskab.

Phoenix er bygge midt ude i ørkenen. Der er sand, lave klipper og store kaktuser over alt omkring byen.

Vi stoppede ved en bil-vaskehal, hvor en af hans svigersønner arbejdede. Her fik bilen den helt store tur - både udvendig og indvendig og tanket op i løbet af $\frac{1}{2}$ time.

Les kørte os til et stort supermarked, hvor vi kunne købe den mad ind, som vi ville have. Han foreslog også vin, men det afslog vi fra. Til gengæld købte vi en dåse Nesscafé, så vi kunne få vores kaffe om morgenen. (Det var vi afskåret fra i Canada).

Vi var også en lille tur omkring Cruise Amerika for at forsøge at aftale, at vi kunne få vores mobilhome tidlig mandag formiddag. Det kunne vi dog ikke aftale, men fik et nummer, så vi kunne ringe tidligt om mandagen. Her så Les også den type bil, vi skulle have.

Hjemme igen tog vi et hvil og prøvede begge Les' masagestole. Vi fik besøg af Joyce og Les' datter Kristen, som vi også mødte i Carston i Canada. Hun havde sine to små børn med. Pigen Mackenzie og drengen Rowen. Senere stødte en af deres svigerdøtre til med endnu en lille datter. Pigerne kom for at lave mad. Joyce arbejdede nemlig sent, men havde forberedt en grydesteg, som så lige skulle gøres klar.

Senere på aftenen kom endnu en datter og svigersønnen fra bilvasken med deres 5 børn. Vi måtte lige have fat i verdenskortet, for at fortælle dem, hvor Danmark egentlig lå og fortælle dem lidt om størrelsen, landskabet, byerne og vejret. De havde ingen idé om hvordan Europa er skruet sammen. Nogle havde hørt om Spanien, Italien og Frankrig, men hvor landene befandt sig i forhold til hinanden, vidste de ikke. Vi måtte så forklare dem, at det skulle de ikke være så kede af. Hvis de spurgte om, hvor de enkelte stater i USA ligger i forhold til hinanden, ja, så måtte vi også melde pas på en del af dem.

I seng ved 10-tiden.

Fredag, den 18. april. Sol hele dagen. Ingen skyer

Tidlig op, fordi vi skulle på udflugt til en gammel wildwest by - Old Tucson - nær den Mexikanske grænse. En køretur på et par timer. En af Joyce og Les' børnebørn var med. Han havde nemlig aldrig været der og ville gerne se byen. Byen blev i 1950 - 70 brugt som kulisse til adskillige cowboyfilm med bl.a. John Wayne. F.eks. Rio Bravo. "Det lille hus på prærien" er også indspillet her. Vi gik rundt og så bygningerne. De fleste af dem var rigtige huse, men "Missions stationen" var en kullise. Vi så optræden af et par gangstere, der plyndrede en bank. Vi var inde og se en film om legenden John Wayne og vi så på dansepiger. Ved middagstid gav Les middag på den lokale bar. Efter middagen

gik vi lidt rundt igen og kørte hele turen rundt om byen i et lille tog, der havde udseende som de rigtige tog, der kørte der i gamle dage.

Vi var hjemme i Mesa igen omkring kl. 17.00. Resten af dagen var til afslapning. Vi gik en lille tur i nabolaget for at se, hvordan amerikanerne bor.

Lørdag, den 19. april. Sol hele dagen. Ingen skyer.

Joyce og Les skulle til begravelse. Vi tog med og blev sat af i et stort indkøbscenter i nærheden af den kirke, de skulle til begravelse i. Her gik vi rundt og så alle butikkerne. Karen købte en krukke, lavet af en indianer-kunstner. Efter et par timer, kom Joyce og Les tilbage og vi spiste frokost (kinesisk) i centret. Herefter kørte vi hjem til dem igen og slappede af resten af eftermiddagen. Om aftenen skulle vi ud at spise Mexikansk. Joyce og Les havde 40 års bryllupsdag og havde i den anledning sat alle deres børn og svigerbørn stævne på en Mexikansk restaurant. Alle spiste mere eller mindre individuelt fra menukortet og alle - på nær os - betalte selv for maden. Da alle havde

fået det de kunne spise gik man hver til sit. Da portionerne var rigelige store, kunne man få udleveret en plastik beholder og tage det mad med hjem, som man ikke kunne spise. Så var middagen reddet til næste dag. Det benyttede de fleste sig af, og det var almindeligt, at man gjorde sådan. Der blev drukket vand til maden, men ellers mærkede vi ikke noget til at de var mormoner. Vi gik alle, med undtagelse af Les, til ro omkring kl. 21.30

Søndag, den 20. april. Sol hele dagen og ingen skyer.

Joyce og Les var i kirke, mens vi andre nød haven, der dog ikke "helt" nåede vores egen i standard. Da de kom hjem skulle vi til frokost ude hos Les' søster, som boede længere inde mod Phoenix. På vej derind blev Joyce ringet op af en af sønnerne, der fortalte, at deres lille datter var blevet indlagt på sygehuset p.g.a. opkast m.v. Joyce og Les satte os derfor af hos Les' søster og kørte videre til hospitalet for at se, hvor slemt det stod til.

Les' søster havde et flot hus og en rigtig dejlig have med swimmingpool. Den prøvede vi dog ikke. Hun havde forberedt frokost og havde en hel del af hendes børn omkring sig.

Vi fortalte lidt om Danmark og hvorfor vi var kommet til USA.

Efter frokosten gik Karen og jeg en tur rundt om en kunstig sø, der var i området. Her lå også dejlige huse lige ned til søen. Søen var vist egentlig den del af et kanalsystem, der løber igennem Phoenix.

Joyce og Les kom først tilbage omkring kl. 17.00 og så kørte vi hjem til dem. Barnebarnet havde det efter omstændighederne godt.

Mandag, den 21. april. Sol hele dagen - ingen skyer.

Vi tog afsked med Joyce i aftes, da hun skulle tidlig op og på arbejde mandag morgen. Hen ad formiddagen kørte Les os over til Cruice Amerika, så vi kunne få vores motorhome. Vi tog afsked med Les, som skulle ud og arbejde for en ven.

Cruise America havde ikke den størrelse bil (CT-22) klar, vi havde lejet hjemmefra, klar, men hvis vi ville, kunne vi få en anden, der var klar til at køre i. Det viste sig, at det var Deres største model, en 30 fod (9,6 meter) lang maskine (C-30 Large Motorhome) med plads til 7 personer! Det skulle ikke koste ekstra - så fint med os. Vi ville nemlig have spurgt om vi ikke kunne få nummeret større en den, vi havde lejet. I den lejede bil var

der ikke direkte adgang imellem førehus og resten af "huset" og vi skulle sove ovenover førehuset. I den bil, vi fik udleveret var der et stort soveværelse med dobbeltseng i enden af vognen. Herefter var der badeværelse med bruser, vask og toilet. Dernæst kom køkkenet med fryser, køleskab, dobbelt køkkenvask, gaskomfur og microovn. Efter det var der spiseplass med bord og 2 siddesofaer. Overfor var der en sofa, der kunne slås ud til en sove-sofa. Ovenover førehuset var der 2 sovepladser. Der var direkte adgang imellem førehuset og resten af boligen. Det var rart, at man ikke behøvede at komme ud for at komme ind!!.

Bilen var også udstyret med en vandtank, en tank til "grå" spillevand (køkkenvask / vask og bruser) og en til "sort" spillevand. (toilet). Desuden var der en gasbeholder, airkomdisioner, gasvandvarmer, gasvarmeapparat og en el-generator, der kunne leverer strøm til microovnen og varmeapparatet, når vi ikke var "hooket op", som det hedder på mobilhomesprog, når man er koblet til by-vand og el.

Vi lejede desuden 2 klapstole og et klapbord. Vi fik nu kun brug for stolene. De steder, hvor vi holdt ind var der

både bænke og borde til hver plads. Det var dog så koldt, at vi ikke spiste ude en eneste gang. Stolene brugte vi dog et par gange, når der var øl-tid og solskind efter dages kørsel.

Vi havde også lejet sengetøj, håndklæder viskestykker m.v. samt køkkengrej. Det skulle vi også lige have ombord inden vi kunne køre.

Betjeningen af alt udstyret kunne vi have fået forevist ved afhentningen, men vi havde set det hele på video hjemmefra, så det var bare med at komme ud at køre med "dyret".

Vi havde købt en Garmin Nuvel GPS med Amerikakort hjemmefra, og den skulle nu bestå sin prøve.

Kl. 13.00 var der afgang og vi havde stillet GPS'en på byen Sedona, som vi var blevet fortalt, skulle ligge i et flot landskab. Vi blev i fin stil guidet ud i bytrafikken og ind på de rigtige freeways - som de amerikanske motorveje hedder. På vej til Sedona holdt vi ind ved nogle klippehuler, som indianerne boede i omkring år 1400.

Sedona ligger, som fortalt, rigtig flot imellem de første røde klipper vi så på vores vej. (Det passer nu ikke helt. Nede omkring Phoenix var der også nogle, men de var ikke så høje). Vi fik handlet ind i det lokale supermarked og fandt en campingplads lige uden for byen. Her fik vi bakket bilen ind i båsen og fik koblet vand og el. Man bakker ikke med sådan et apparat uden at der er en person bagved til at dirigerer slagets gang. Karen måtte derfor ud nogle gange på turen for at hjælpe.

Dagens kørsel blev på 224 km med 70.9 Km i gennemsnit. Direkte køretid var 3:10 timer. Vi er i 1.300 meters højde.

Tirsdag, den 22. april. Sol hele dagen og ingen skyer

Vi kørte fra Sedona med Grand Canyon omkring kl. 10.00. Det var en flot tur ind igennem de røde bjerge. Vi standsede ved et udkikspunkt og nød landskabet. På parkeringspladsen havde lokale indianere salgsboder, hvor de solgte hjemmegjorte ting. (De samme ting så vi utallige andre steder på vores vej. Nogle af dem var "made in China", så helt så lokale, som de skulle se ud til, var de nu ikke). Vi kørte igennem Flagstaff og ind på rute 180 mod Grand Canyon. Lige inden Grand Canyon by, kørte vi ind på flyvepladsen og bestilte en helikoptertur til næste dag kl. 11.00. Derefter kørte vi ind i byen og hen langs kanten for at finde en parkeringsplads. Det går en sti langs kanten og der gik

vi og nød det storslåede sceneri, som det egentlig ikke er til at forstå størrelsen af. Nede i bunden kunne vi lige skimte en gulgrøn flod - Colorado floden - som har skåret sig vej ned igennem klipperne. Canyonen er dog opstået ved forskydninger i jordskorpen. Efter at have set på kløften i en times tid, kørte vi ud for at finde en campingplads. Den, der var inde ved Canyonen, var ikke til biler af vores størrelse, så vi måtte lidt uden for byen, ned mod flyvepladsen, for at finde en VR campground. Her var tilgængelig rigeligt med plads.

Vi kørte igen ind til Grand Canyon for at nyde solnedgangen over kløften.

Det blev koldt om natten. Ned under frysepunktet, så vores vandtilkobling var frosset, da vi stod op. Vandet i tanken var O.K. så på det punkt var der ingen problemer. Til gengæld var vi nødt til at tage mere tøj på for at holde varmen i sengen.

Dagens kørsel var på 190 km kørt på 3 timer. 98.5 km/t i gennemsnit. Højden er 2.019 meter

Onsdag, den 23. april. Sol og ingen skyer, men nogen blæst.

Vi kørte fra Grand Canyon Camping ved 10-tiden og hen til Maveric Helikopters, hvor vi skulle på en 50 minutters flyvetur ud over Grand Canyon. Vi var os plus en familie på 4, der skulle afsted. Efter at være kaldt ud til helikopteren fordelte piloten os og vi var heldige, at komme til at sidde foran i maskinen. Der var en frisk vind, så det blev lidt af en rystetur, men intet i forhold til, hvad det kunne være - fortalte piloten!! Han havde en bestemt rute, han skulle følge, så vi startede ind over skoven, der er omkring kløften. Efter ca. 15 min. Kom det store sus, da vi fløj ud over kanten og så ned i dybet. Ubeskriveligt syn! Vi fløj så rundt og så ned på de forskellige klippeformationer, som

selvfølgelig havde hver deres navn. Vi så Colorado flodens snørklede vej igennem kløften og der hvor dens biflod - Lille Colorado - løb ind i hovedfloden. Vi var også en tur ind over nordkanten af kløften. Her kunne man ikke køre til fordi vejene endnu ikke var lukket op p.g.a. sne.

Efter ca. 40 minutter var det tid til at flyve tilbage til flyvepladsen. Her blev vi fotograferet, så vi havde et minde om turen. Det var en ubeskrivelig oplevelse, som vi har på DVD, idet firmaet har installeret et kamera i næsen af helikopteren. Det optager den aktuelle tur, samt den samtale, der finder sted ombord med passagerene.

Efter den oplevelse kørte vi videre øst på langs sydkanten af Grand Canyon. Efter en times tid drejede vi mod nord og kørte over kløften og Colorado floden ved Marble Canyon. Her stoppede vi lige for at gå en tur over den ældste af de to stålbroer, der fører over til den anden side. Vores mål var en campingplads ved byen ved Jacob Lake, der hvor vejen går fra ned mod nordkanten af Grand Canyon. Campingpladsen var imidlertid endnu ikke lukket op, så vi fortsatte mod Zion National Park. Ved hjælp af GPS'en fandt vi en RV Camping i byen Kanab, lige nord for grænsen til Utah. Her fik vi også handlet ind. Uret skal stilles 1 time tilbage (Utah tid)

Dagens kørsel var på 341 km, som vi tilbagelagde på 4:27 timer med 76.5 km/t i gennemsnit. Vi er nu i en højde af 1.511 meter.

Torsdag den 24. april. Samme vejr som i går.

Vi kørte nordøst over mod Zion National Park. På turen var vi inde og se en klippehule, hvor der i fordums dage havde boet indianere. Nu var det et lille museum og en større souvenirs butik. Vi købte en lille stenfigur, lavet i det klippemateriale, som klipperne her består af. Indehaveren var søn af skuespilleren, der i sin tid spillede Buffalo Bill. Efter det besøg kørte vi videre ad vej 9 men lavede lige en afstikker ind i et område, der bestod af røde sandklipper - Corel Pink Sand Dunes - og videre ind i Zion National Park. Det var en stor oplevelse med mange forskellige klipper og formationer. Inde i parken er der et par tunneller. Den ene er lavet tilbage i 1940'erne og var derfor ikke

så stor. Vi betalte 15 dollars for at få lov til at køre igennem. Det foregik på den måde, at man stoppede trafikken fra den ene side og lod så trafikken fra den anden side køre igennem. Vi fik besked på at holde os MIDT i tunnelen p.g.a. bilens størrelse. Det var der dog intet problem med. Der kørte større busser igennem. På turen inde i tunnelen var der lavet små vinduer, så vi lige kunne nå at få et vue ud i det landskab, vi kørte forbi. Da vi var ude af tunnelen igen, holdt der selvfølgelig en række biler, der ventede på at komme igennem. Sidste bil i vores kolonne havde fået udleveret en træpind. Når den var blevet afleveret til vagten, vidste han, at tunnelen var tom og de andre fik tilladelse til at køre igennem. Smart!

Vi kørte videre ned ad bjerget med den ene storslåede udsigt efter den anden. Vi kørte videre igennem Springdale til Rockville, hvor vi skulle finde Chris' tiptipoldefars grav. Han blev født i Ugild, Bindslev sogn i Vensyssel i 1791, rejste som mormon til Amerika i 1852 og blev begravet på Rockville Cementary 2 oktober 1872. Vi kørte lidt rundt for at finde kirkegården, men fandt den, hvor GPS'en havde fortalt at den var. (fundet hjemmefra. Man skal lære at stole på den maskine!) Det var let at finde gravstenen, da vi havde set billeder af den hjemmefra. Det var egentlig en mærkelig fornemmelse at stå ved siden af sin tiptipoldefars grav. Det er vist ikke mange, der kan få den oplevelse. Hvorfor han lige er begravet her, ved jeg ikke, men han må vel have boet i området. Det var mærkeligt at gå rund i det område, som han også har set og formegentlig også have været betaget af, selvom det må have været umanerlig hårdt at få noget ud af den jord, der var på stedet. Floden Virgin løber lige syd for byen, så den kan vel have hjulpet til med at få et udkomme ud af området.

Efter den oplevelse kørte vi tilbage til Springdale, hvor vi kørte ind på RV resort Springdale og parkede motorhomet. Herefter tog vi en gratis bus, der - efter et skifte - kørte os langt ind i Zion Nationalparken. Parken er lukket for almindelig biltrafik. Der kører kun specielle busser derind. Til gengæld er det gratis at køre med dem og de har en frekvens af 6 minutter. Man kan så stå af og på, lige som man lyster. Vi kørte med til endestationen og gik en fin tur længere ind i kløften langs Virgin floden. Ca. 1½ miles inde kunne vi ikke komme videre. Stien går godtnok videre, nede i selve flodlejet, men da der var meget vand i floden var det ikke muligt.

Dagens kørsel blev på 123 km med 45.7 km/timen (p.g.a. turen igennem Zion National Park). Vi kørte i 2:42 timer og er i en højde af 1.186 meter

Fredag den 25. april. Sol uden skyer

Vi startede fra Springdale og kørte tilbage igennem den fantastiske smukke Zion National Park for at komme til en anden National park: Bryce, Vi holdt frokostpause ved Red Canyon, hvor der - surprice - også var nogle flotte røde klipper. Vi fortsatte mod Bryce, hvor vi kørte ind på en skov-campingplads. En skov-campingplads er et område, hvor der er lavet plads til motorhomes, men pladsen er uden opkobling til el og vand, så her må vi bruge de resurser, vi har med i bilen. Reserveringen foregår på den måde, at man, ved indgangen, tager en kuvert med 2 taloner med nummer på. Herefter kører man ind i området og finder en egnet plads. Hvis pladsen er ledig - det ses på en lille

pæl, hvorpå man kan sætte sin ene talon - kan man reservere pladsen ved at sætte sin talon på pælen. Herefter kan man køre fra stedet igen og være sikker på, at der er plads, når man kommer tilbage. På turen ud af campingpladsen lægger man kuverten, udfyldt med navn og adresse, samt bilnummer og indeholdende de penge, det koster at overnatte, i en boks. Så er det klaret.

Vi kørte ud til enden af parkvejen og så ALLE udflugtspunkterne på vej hjem igen. Endnu en fantastisk oplevelse. Her har vi et helt andet landskab, men stadig med de røde sandstensklipper, som dominans. Fra udsigtspunkterne så man ud over området. I morgen skal vi ned og gå en tur inde imellem formationerne.

Vi handlede i et supermarked og talte lidt med en ekspedient om vejret - især om kulden. Han fortalte, at de ventede -10 grader til natten. Vi købte derfor en sovepose af den slags, der kan lynes helt op, for at bruge den som tæppe. Han boede selv i et motorhome, så han kunne berolige os med, at vi ikke havde behov for at tømme vandtankene. De ville ikke fryse, da det var relativt kort tid, det blev så koldt. Vi kørte tilbage til skovcampingpladsen og fik vores aftensmad. Vi brugte generatoren, dels fordi vi skulle have ladet kameraet op og dels fordi vi skulle bruge microovnen til maden. Vi var dog ikke lige opmærksomme på, hvad klokken var. Man må ikke bruge generator imellem kl. 20 og 8 af hensyn til de andre campister. En venlig Ranger bankede på vores dør og gjorde os opmærksom på problemet, men vi fik da lige 10 minutters respit, så vi kunne få maden varm.

Natten forløb - som ventet - kold, men med det nye tæppe og meget tøj på, gik det. Vi havde gasfyr med ombord, men dels kan det kun køre godt 2 timer, når man ikke er tilkoblet el og dels var vi nok lidt for nærrige til at brænde gas af, så det brugte vi kun ganske lidt inden vi skulle i seng. Når morgensolen kommer frem omkring kl. 6 tager det ikke lang tid, før temperaturen inde i vogne igen er behagelig, så vi sov bare lidt længere, så var det klaret.

Dagens kørsel: 228 km med 54,4 km/t i gennemsnit på 4:11 timer. Vi er i 2.432 meters højde.

Lørdag den 26. april. Solskin

Vi kørte fra skovcampingpladsen omkring kl. 10 og kørte ind til Sun-set parkeringspladsen for at gå en tur ned i kløften. Vi gik en tur på 5,1 km på 1:51 timer. Det tog 2:51 timer.

Vi spiste frokost i bilen og bestemte os til at køre videre, selvom vi havde betalt for endnu en nat på skovcampingpladsen.

Vi kørte tilbage ad samme vej, som vi var kommet ind i Bryce National Park. Vi stoppede kort ved Red Rock Visitcenter, hvor vi købte en video fra parken. Hele vejen fra Bryce til Kanab var den samme, som vi for et par dage kørte på, men nu den anden vej. I Kanab

handlede vi endnu engang ind, fik benzin på og kørte mod byen Page ved Lake Powell, en kunstig sø, der er opstået ved at dæmme Coloradofloden op. Vi kørte langs en flot klippevæg med et meget flat landskab til den anden side. Vi så meget kvæg på markerne - stordrift. Lige før Page kørte vi igen ind i Arizona og måtte sætte klokken en time frem. Arizona har ikke sommertid.

Vi kørte ind på Page Lake Powell RV campground. Her bestilte vi en guidet tur ind i Antelope Canyon til dagen efter. Vi holdt længst tilbage på campingpladsen og kunne gå en tur op ad klipperne for at se det hele lidt fra oven. Dagens kørsel: 249 km med 76,4 km/t i gennemsnit. Køretid: 3:16 timer. Højde 1.300 meter.

Søndag, den 27 april. Sol hele dagen

Vi var klar til afhentning til aftalt tid og blev afhentet af en lille lastbil, hvor der på ladet havde monteret to rækker bænke. Man sad med ryggen til hinanden og der var gelænder ud mod omgivelserne. Det er indianere, der har området ved Antelope Canyon og derfor også dem, der viser rundt. Vi kørte tilbage til Page for at få flere passagerer med. Derefter gik det ellers over stok og sten med forbi vores campingplads og videre ud mod Antelope Canyon. Adgangen til Canyonen findes ca. 2 miles inde ad et udtørret flodleje. Det støvede selvsagt en del, men chaufførene var nu flinke til at køre i forskellige baner, så den efterfølgende bil ikke blev helt dækket af støv. I bunden

af flodlejet var der en klippevæg og i den en kløft, som vi skulle ind i. Herinde ventede der et lysshow af rang. Vi havde fået besked på IKKE at bruge blitz, ikke af hensyn til andre, men udelukkende af hensyn til os selv og vores billeder. I loftet af grotten var der huller, som solen kunne skinne igennem og med på jorden (sandet). Luften var fuld af fint støv, så solstrålen stod som en spotlight med igennem rummet. Hvis man brugte blitz, ville alt støvet reflekteres i blitzlyset, så man ikke fik det fulde udbytte af sit billede. Vi var heldigvis med på 11.30 turen. Der er her solen står bedst for at tage billeder inde i grotten. Der var forholdsvis mange personer med i følget, men indianerne var gode til at holde folk på afstand, når man lige skulle have taget "det helt rigtige" billede. Så måtte vi jo acceptere, at vi blev holdt tilbage andre steder, men det fungerede fint. Vi kom alle ud af grotten på den anden side og så var det op til den enkelte at gå tilbage igen. Her var vi så heldige, at vi næsten gik for os selv og dermed havde adgang til at fotografere lysfænomenerne uden alt for mange uvedkommende personer. Besøget her var en af de helt store oplevelser. Vi blev kørt tilbage til campingpladsen på samme måde, som vi blev afhentet, men da det sidste stykke kørsel foregik på asfaltvej, blev vi "afstøvet" på vej hjem.

Vi handlede ind i Page før vi fortsatte vores tur mod Monument Valley. Her besøgte vi vicesentret. Karen købte et flot halssmykke og ørestikker, lavet af en indiansk kunstner. Vi så "monumenterne" på afstand. Det er de klippeformationer, som er brugt til adskillige cowboyfilm igennem årene, så her var John Wayne også en stor helt. Efter ca. ½ time kørte vi videre, krydsede grænsen til Utah igen (uret tilbage igen) og fandt en campingplads - Valle's RV camping i byen Mexican Hat. (opkaldt efter en klippeformation tæt ved)

Dagens kørsel: 245 km med 85,6 km/t. Vi kørte i 2:52 timer. Højden er 1.253 meter

Mandag, den 28. april. Solskind hele dagen

Vi kørte fra Mexican Hat med kurs mod Moab. Store vidder, nogle gange ren ørken, andre gange med græsmarker og kvæg og heste. Helt sikkert indianerland. Det kan man se ud fra beboelserne. De ligger spredt og består næsten altid af et hus, et mobilhome og en masse gamle biler og rod i særdeleshed.

Undervejs kom vi til en klippe, hvor en dansker engang i 1940 havde sprængt en klippehule, som han lavede om til bolig for sig og sin hustru. "Hole in Rock", som stedet kaldes. Vi var inde at se lejligheden, som var temmelig stor med både køkken, bad, soveværelse og stue. Han død ret tidligt efter at have lavet hulen, men hans kone boede der alene

indtil 1978 (ca.). De er begge begravet i en niche udenfor huset. I forbindelse med Hole in Rock var der en butik, som blev drevet af en dansker. Han havde den tradition, at fotografere alle de danskere, der lagde vejen forbi. Det blev vi selvfølgelig også og blev efterfølgende hængt op sammen med alle de andre danskere, der havde været der. Desuden blev der sat en nål ved Hinnerup i Danmarks kortet.

Vi kørte igennem Moab til Arches National Park. Meningen var, at vi vil overnatte inde i parken på en skovcampingplads, men her var alt optaget. Vi kørte så tilbage mod Moab og lejede os ind på Riverside Oasis campground and RV park.

Nu havde vi en plads og kørte tilbage til Arches National Park og ind i parken. Her er også flotte formationer af sandsten. Vi gik 2 forskellige ture i parken. En ud til verdens største sandstensbue. Det spænder over mere end en fodboldbane - på langs, forstås. Den anden tur var lidt mere strabadserede. Den gik i højden, over en flad

klippe, ind imellem nogle andre inden vi var ved det de kalder USA's flotteste sandstensbue: Delicate Arc. Her var der mange, der ventede på solnedgangen, så de kunne få taget det "helt rigtige" billede. Vi nøjedes dog med at tage "det rigtige" billede og så ellers nyde udsigten. Heroppe talte vi med en englænder, som bare rejste rundt og fotograferede. Han havde arbejdet i Yellowstone i 4 år og fortalte, at vi måske ville løbe ind i problemer med veje, der var lukkede af sne. Han anbefalede, at vi undersøgte situationen, når vi kom lidt tættere på.

Dagens kørsel, incl. udflugt i parken: 206 km. Højde 1.201 meter

Tirsdag, den 29 april. Sol og lidt skyer

Vi startede med at køre tilbage til Moab for at sende postkort og tanke benzin. Herefter kørte vi igen til Arches National Park, hvor vi gik ind i visitcentret for at se en film om området og hvordan man mener det er opstået. Efter det kørte vi videre ind i Canyonlands National Park. Her kørte vi ind til et sted, som kaldes Dead Horse Point. En udsigtsklippe, hvor Colorado-floden løber L A N G T nede i dybet. Det var næsten lige som Grand Canyon, bortset fra, at her kunne man se ned i bunden. Det kneb i Grand Canyon. Stedet er kendt af dem, der har set filmen Selma og Louise. Det er nemlig her, de vælger at køre ud over skrænten og ned i afgrunden i stedet for at blive skudt af

politiet.

Vi gik lidt oppe på kanten og kørte så helt ind i Canyonland National Park indtil vejen ikke går længere. Her gik vi en tur på en times tid langs kanten af kløften. Endelig var vi også lige en afstikker ud af en anden vej, ud til et nyt udsigtspunkt.

Omkring kl. 17 kørte vi videre nordpå mod Hanksville. Der var strid vind, som nogle steder havde udviklet en let sandstorm. På Freeway 70 østover var der strid modvind og da vi kørte fra den vej og ned mod Hanksville, kørte vi i et meget død og øde landskab. De næste 85 km foregik i strid modvind igennem en hvid ørken, af og til med sandstorm.

I Hanksville fandt vi en campingplads, Red Rock Campground, som også havde en restaurant. Vi overnattede på pladsen og spiste aftensmad i restauranten. Karen ringede til Les' søster Joan, der sammen med sin mand Ernie, boede i Gunnison. Her aftalte de, at vi skulle komme næste eftermiddag og spise og overnatte i deres indkørsel. Dagens kørsel incl. tur i Canyonland: 327 km med 66.7 km/t i gennemsnit. Køretid 4:54 timer.

Højde 1.311 meter.

Afstanden fra Riverside Campground til Red Rock Campground er 173 km med en køretid på ca. 1:55 timer. Resten kørte vi i Canyonland National Park.

Onsdag den 30. april. Sol, skyer og meget blæst hele dagen

Vi kørte videre mod Gunnison igennem Capital Reef National Park. Vi var lige inde og se deres visitcenter. Det blæste og var koldt, så nogen gåtur blev det ikke til. Vi nøjedes med at se på landskabet på vej til Gunnison. Her var vi omkring kl. 16 og blev hilst velkommen af Joan. Hun var hjemme. Ernie, der er tandlæge var på arbejde, men kom hjem ved 17. tiden. Som det eneste sted, blev der her bedt bordbøn inden aftensmadsen. Vi fik kylling og salat. Joan inviterede Karen med til et housparty, hvor der var demonstration af hvordan man laver en pie. Ernie og jeg blev hjemme og så en gammel film.

Dagens kørsel: 216 km med 69 km/timen i gennemsnit. Køretid 3:08 timer. Højde: 1.571

meter

Torsdag, den 1. maj. Overskyet med let sne.

Der havde tilsyneladende været et rigtigt gedint uvejr syd for vores position. Det kunne vi se på TV i aftes. I løbet af natten fik vi en lille snært af det, idet vi vågnede op med lidt sne på taget. Omkring kl. 8.30 tog vi afsked med Joan og Ernie og kørte nordpå mod Salt Lake City. Ingen udflugter undervejs, men i udkanten af Salt Lake City besøgte vi en Thanks Giving Garden - et flot haveanlæg, som vi var blevet anbefalet. Lidt koldt, men når solen var fri af en sky var det dejligt. Der var mange tulipaner i haveanlægget, men også mange andre bede med blomster og stauder m.v. De blomstrede dog ikke endnu.

Ved hjælp af GPS'en fandt vi KOA campingpladsen midt inde i byen. Vi måtte dog lige på lidt "skovtur" idet jeg havde fået lagt en forkert koordinat ind i GPS'en. Da vi kom til det sted, den havde udpeget ud fra den, var der ingen campingplads. Vi tastede så adressen ind og så var der ingen problem med at finde pladsen. (lige bortset fra et par "beregner ny rute" når jeg var lidt for ivrig for at få drejet fra motorvejen. Så måtte vi lige ned og vende og så op igen, men det klarede den i fin stil.

Efter at have placeret motorhomet på anvist plads, tog vi en bid mad og begav os på gå-ben et par miles ind mod Tempel Square, hvor mormonernes store tempel ligger. Her ligger også andre bygninger, der fortæller om mormonerne og deres tro. En stor bygning rummede deres kongressal. Herinde var der plads til 21.000 personer. Den blev kun brugt 2 gange om året. I en anden bygning var der visitcenter og en masse information og store billeder om kristendommen. På 1. sal stod der en kæmpe kopi af Thorvaldsens Kristusfigur.

I en tredje bygning - Tabernaclet - holdt mormomernes Tabernaclekor til. Det er et kor på op omkring 400 medlemmer. Bygningen er specielt bygget til koret og havde en formidabel akustik. Vi var inde og høre dem. Torsdag

aften øver de sig til formiddagskoncerten om søndagen og der er fri adgang.

Koncerten var kl. 20.00 til 21.30. Inden da var vi Joseph Smith Memorial bygning. Her har slægtsforskningen til huse og på øverste etage (10. sal) er der en restaurant, med vid udsigt over byen. Her spiste vi aftensmad inden vi gik til koncert.

Efter koncerten forsøgte vi at få en taxa til campingpladsen, men der var hverken taxa eller busser at finde, så vi måtte pænt gå hele vejen tilbage igen (ca. 2,5 km).

Dagens kørsel: 214 km med 73.6 km/t i gennemsnit. Køretid: 2:55 timer. Højde 1.292 meter

Fredag den 2. maj. Sol uden skyer

Vi kørte fra campingpladsen og videre nordpå. Efter ca. 50 km drejede vi af mod Den Store Saltsø.

Ude i søen ligger Antelope Island. Der er en lang dæmning derud. Herude spiste vi vores morgenmad og fik en kop kaffe. Det var helt rart at se vand i stedet for alle de klipper, vi endtil da havde set.

Nu begyndte det for alvor at kunne ses, at vi var kørte mod nord. Bjergene omkring os var hvide af sne og der lå endnu lidt sne i landskabet, vi kørte forbi. Vi kom forbi et flot udsigtspunkt over Bear Lake. Vi fortsatte til Montpelier, hvor vi kørte ind på Montpelier Creek KOA Campground.

Den var lige åbnet og der lå stadig sne rundt på pladsen. I informationen forhørte vi os om situationen i Yellowstone og de var veldig flinke til at finde oplysningerne på nettet og printe dem ud til os. Vi kunne se, at syd indgangen og nordvest indgangen endnu ikke var ryddet for sne og dermed ikke lukket op. Syd indgangen ville blive lukket op omkring 7. maj, men det var lige sent nok for os. Da skulle vi gerne være i Seattle. Vi besluttede derfor at bruge østindgangen. Det betød en stor omvej, idet vi havde planlagt at køre op igennem Grand Teton Nationalparken og ind i Yellowstone fra den side (syd). Vi ville imidlertid gerne se Grand Teton parken selvom det betød, at vi måtte køre både ud og ind af samme vej.

Dagens kørsel: 296 km med 59.6 km/t i gennemsnit. Køretid 5 timer. Højde 1.877 meter

Lørdag, den 3. maj. Sol

Vi kørte fra campingpladsen omkring kl. 9.00 med kurs mod Jackson og Grand Teton N.P. Det var en meget flot tur. Vi stoppede i byen Alpine for at få en kop kaffe i byens kaffebar. Herefter fortsatte vi den flotte tur til Jackson, en rigtig western by, med hovedgade, som vi husker den fra de gode gamle westernfilm. Vi besøgte Jackson visitcenter inden vi kørte ind i Grand Teton N.P. Herinde besøgte vi deres visitcenter, nok det flotteste, vi havde set. Parken var dækket af sne. Vi kørte op igennem parken., næsten så langt vi kunne komme ad vejen til Yellowstone. Herefter vendte vi om og kørte en anden rute ud af parken igen. Vi så mange bisonner, kronhjort-lignende dyr, gæs, et

par bævere (eller store oddere) og elge. Bjørne var der ingen af.

Vi kørte nu tilbage til Jackson og nordøst ud af byen med West Yellowstone. Vi camperede i byen Victor.

Dagens kørsel: 397 km med 64.2 km/t i gennemsnit. Køretid 6:11 timer. Højde 1.891 meter

Søndag, den 4. maj. Sol og lidt skyer

Vi kørte direkte fra Victor og til Yellowstone National Park. Efter at have handlet i West Yellowstone kørte vi ind i parken og fortsatte til geysiren Old Faithful. Den springer ca. hver 5. kvarter og havde lige lavet en opvisning. Vi gik derfor tilbage til bilen og spiste vores frokost. Herefter besøgte vi visitcentret, hvorefter det var tid til at gå ud til geysiren igen. Ganske rigtigt, kl. 16.10 begyndte opvisningen, Mange liter kogende vand sendt langt op i luften. Det må være noget af en trykkoger, der ligger nedenunder. Geysiren begejstrede sit publikum i godt 5 minutter, hvor den sender mellem 14.000 og 32.000 liter kogende vand 30 til 35 meter op i luften for derefter at falde til ro og

hvile ud til næste opvisning 5 kvarter senere. I dag så vi to Grissly bjørne på god afstand.

Vi kørte tilbage mod østudgangen og kørte ind på Madison Campground, som er en skovcampingplads. Efter at have parkeret gik vi en tur i området, der ligger ned til en lille flod. Vi fik fortalt, at der aldrig havde fået så meget sne som i år, men tilgængæld var der flere bjørne end der plejer at være. Vi så dog kun de to, vi allerede havde set.

Dagens kørsel: 248 km med 65 km/t i gennemsnit. Køretid 3:47 timer. Højde 2.120 meter

Mandag, den 5. maj. Sol og små skyer

Vi kørte rundt inde i Yellowstone National Park, som er på størrelse med Sjælland + Lolland-Falster!

Vi så gejsere, der væltede kogende vand op ad jorden. Mudderhuller, der stod op boblede, som en risengrød i kog. Aflejringer i alle regnbuens farver. Mange steder steg der damp op ad jorden, uden at man kunne se noget hul. Da vi kørte forholdsvis tidligt på formiddagen og temperaturen var lidt lav, var der meget damp. Vi kunne se, at det stiltede af hen af eftermiddagen, men det har sikkert noget med luftens temperatur at gøre. Den varme luft er der altid og dermed en svag "duft" af rådne æg (svovl). Vi

kørte helt igennem til øst-ingangen og lidt længere ud af vejen inden vi vendte skuden og kørte ind i parken igen. Vi kom forbi den store sø Lake Yellowstone, der er inde i parken. Den var helt frosset til på nær de steder, hvor der løb varmt vand ind i den. Landskabet var i det hele taget flot, især i dalene, hvor den sorte flod løb i kontrast til de hvide land. Bjergsiderne og skovene var derimod lidt af et sørgeligt syn. I 1980 brændte godt $\frac{3}{4}$ % af Yellowstone og de afsvedne træer stod der endnu som søjler op i himlen. Små nye træer var på vej op, men da vækstsæsonen er kort, vil det tage mange år, før skoven igen er sig selv. Til gengæld har den lave vækst af buske og blomster gode kår, men det så vi jo ikke meget af p.g.a. sneen. På vej til Mammoth Creek Campground kom vi forbi Yellowstone Grand Canyon. Her har floden Yellowstone sit løb langt nede i kløften. Den har to vandfald ret tæt på hinanden. Vi så dem begge, dog kunne vi ikke komme ret tæt på det største idet stien derhen ikke var ryddet for sne. Vi kom også forbi endnu et område med kogende og spruttende vand inden vi ankom til campingpladsen. På vores tur i dag har vi set: Ulve, Traner, Bison, Elge og Bighorn Sheep.

Dagens kørsel i parken: 342 km med 58,3 km/t i gennemsnit. Køretid 5:52 timer. Højde 1.856 meter

Tirsdag, den 6. maj. Sol med skyer

Vi tog afsked med Yellowstone National Park ved at køre til Mammoth Hot Springs et kæmpe område med flotte farvede aflejringer og varmt vand. Vi kørte derefter en lille tur ud af den nordvestlige udgang før vi vendte om og kørte tilbage til Mammoth og ud af den norlige udgang. Vi stoppede ved et udsigtspunkt og spiste vores frokost. Vi kørte herefter vest på med Seattle og fandt en campingplads i byen Butte. Her var indendørs svømmebad og et dejligt varm spabad med kraftig vandmassage. Det var dejligt at blive "høvlet" godt igennem.

Dagens kørsel: 340 km med 71,9 km/t i gennemsnit. Køretid 4:44 timer. Højde 1.672

meter.

Onsdag, den 7. maj. Dagen starter i regnvejr, men det klare op i løbet af formiddagen.

Efter at have handlet ind kørte vi videre vestover med Seattle. Vi kørte en "lille" omvej omkring Coeur d'Alene søen og holdt ind på campingpladsen af samme navn. Meget kørsel i dag, men uden den store trafik.

Dagens kørsel: 558 km med 80,9 km/t i gennemsnit. Køretid 6:54 timer. Højde 674 meter.

Direkte afstand (uden "skovtur") 467 km.

Torsdag, den 8. maj. Solskin

Vi kørte videre mod Seattle, men kørte fra freeway'en og ned mod Yakima og ville videre ind over nationalparken Mt. Rainer. Passet i parken var imidlertid lukket p.g.a. sne, så vi kørte syd om parken og fandt turens smukkeste campingplads ved Mayfield Lake Park. Det var en skovplads men med tilslutningsmulighed for el og vand. Vi fandt en plads helt nede ved søen. Her fik vi turens første og eneste problem. Vores varmeapparat svigtede. Det ville bare ikke køre, i hvertfald ikke med varme. Træls, men det gik. Vi kogte en keddel vand og brugte den til at varme hænderne på og senere som varmedunk i sengen.

Dagens kørsel: 582 km med 80,7 km/t i gennemsnit. Køretid 7:12 timer. Højde 144 meter.

Fredag, den 9. maj. Sol med lette skyer.

Vi fortsatte mod Seattle og ankom til KOA Campground Seattle omkring kl., 13. De lukkede imidlertid først folk ind efter kl. 14. Så vi kørte en lille tur i området for at finde et stort indkøbscenter. Det lykkedes ikke helt. I midlertid var klokken blevet 14 og vi kørte tilbage til campingpladsen og fik parkeret bilen.

Senere på dagen tog vi bus 150 ind til Seattle. Det var en tur på 3 kvarter, men så var vi også inde i centrum, hvor vi så os lidt omkring. Vi var inde i Pike Place Market, men de var ved at lukke ned, så det måtte vi have tilgode til en anden dag. Vi besøgte Seattle kunstmuseum, men det var der nu ikke meget ved. Vi fandt derfor bussen hjem til campingpladsen. Her bestilte vi en tur ud til Boeing flyfabrikken til næste dag.

Dagens kørsel: 184 km med 59,4 km/t i gennemsnit. Køretid: 3:06 (incl. kørsel i området). Højde 0 meter.

Lørdag, den 10. maj. Lidt regn med overskyet, senere opklaring.

Vi blev afhentet på campingpladsen og efter et par stop inde i Seattle, var vi klar til at få en rundtur på Boeing flyfabrikken. Det er verdens største bygning - 40 hektar med 11 etager under tag. Vi blev vis rund via nogle balkoner, så vi havde frit udsyn over hallerne. Her var der plads til op imod 6 rutefly i hver halafsnit. I den sidste hal så vi den nyeste udgave af Boeing flyflåde Boeing 787, som er lidt mindre en 777 men tilgængelig lavet af lettere materialer, så man i sidste ende sparer brændstof og dermed har mindre forurening. I ankomstbygningen var der en stor udstilling af diverse dele fra flyene.

Efter rundturen blev vi sat af Down Town Seattle og fik nu set Pike Place Market. Vi var inde på en restaurant for at få vores aftensmad. Herefter tog vi bussen hjem til campingpladsen. På vej fra bussen til campingpladsen kom vi forbi et hotel. Her var vi inde og bestille den sidste overnatning før hjemturen. Vi skulle afleverer Motorhomet mandag formiddag og det var lettere lige at holde ind ved hotellet og afleverer vores kufferter der inden afleveringen. Hotellet og campingpladsen ligger tæt ved lufthavnen og hotellet havde fri taxa dertil.

Varmeapparatet virkede stadig ikke, men i løbet af aftenen fandt jeg fejlen og fik sat varme på igen. Det gjorde godt, da det stadig var koldt om aftenen og natten.

Søndag, den 11.- maj. Sol

Vi havde fået nok af storbyen og besluttede at køre en tur i omegnen ud mod vandet. Her var der fred og ro og vi så, hvordan amerikanerne på denne kant boede. Flotte huse, men det var helt sikkert heller ikke det billigste sted at slå sig ned. Vi var nede ved vandet forskellige steder. Vi endte lidt nord for lufthavne, hvor der var en botanisk have. Den var dog ikke stor, så det var hurtigt overset.

Herefter kørte vi hjem til campingpladsen igen og begyndte at pakke vores kufferter. Dagens kørsel: 113 km med 34,5 km/t i gennemsnit. Køretid: 3:07 timer

Mandag, den 12. maj. Sol

I dag skulle vi afleverer motorhomet, så vi havde fra morgenstunden travlt med at gøre det klar til aflevering. Sengetøjet skulle tages af, der skulle gøres lidt rent, - så godt vi nu kunne, med de klude, vi havde til rådighed og tankene skulle tømmes.

Vi kørte omkring hotellet og afleverede vores kufferter, hvorefter vi begav os mod Cruise Amerikas domæne, som lå godt 50 km nord for Seattle. Det tog en times tid at komme derop, men vi nåede det lige inden kl. 11.

Her blev vognen præsenteret og afleveringen godkendt. Vi havde lavet en liste over de ting, som vi synes de skulle få lavet inden næste udlejning. Det var småting, men vi

synes de skulle vide, at de var der. Vi fortalte selvfølgelig også om varmeapparatet og viste hvor fejlen var. Da de hørte at vi havde måttet undvære det i en lille uge, refunderede de uden videre en uges leje, godt kr. 1.500,- fin service!!

Fra Cruise Amerika tog vi en taxa ind til byen og bad om at blive sat af ved Space Needle.

Verdensudstillingen i 1962 fik for alvor Seattle placeret på verdenskortet, og siden dengang har det 184 meter høje udsigtstårn Space Needle været Seattles vartegn. Fra toppen kan man nyde udsigten over Seattles skyline og de høje bjerge vest, syd og nordøst for byen. Der er en roterende restaurant på toppen og der indtog vi vores middag. Vi gav os god tid og nåede hele to gange rundt.

Efter den oplevelse besøgte vi Experience Music Project.

At bysbørnene fra rockbands som Nirvana og Pearl Jam ikke har levet forgæves, er Experience Music Projekt et eksempel på. Museet, der åbnede i 1997, har kostet over to milliarder kroner, der for en stor dels vedkommende er betalt af Microsoft-miliardæren Paul Allen. Her kan man naturligvis se en udstilling om grunge-stilen, som kom fra Seattle, men museet byder også på udstillinger om bl.a. Jimi Hendrix. Af de mere spektakulære slagnumre er en 10 meter høj skulptur bygget af 600 guitarer. Selve bygningen er også spektakulær med sine bølgende runde hjørner, tegnet af arkitekten Frank O' Gehry. For at sætte trumf på, kører Seattle's monorail-bane tværs ind gennem byggeriet.

Vi tog dette tog ned i byen og fandt "vores" bus ud til hotellet. Her købte vi en burger på "Linda's take away" og spiste den på værelset inden vi gik i seng med viden om, at i nat skulle vi ikke fryse.

Det havde dog heller ikke været det store problem siden vi kom ned i lavlandet, dels var der varmere og dels havde vi købt endnu et stort lunt tæppe til at ligge på sengen i Motorhomet. De to tæpper var årsag til, at vi måtte købe endnu en taske for at vi kunne have det hele med hjem.

Tirsdag, den 13. maj. Regnvejr

Efter morgenmad på hotellet blev vi kørt til lufthavnen og fik uden de store problemer checket vores bagage ind. Damen ved skranken spurgte dog, om vi havde sten i kufferterne. I sæt Chris' var tung for der lå alle vores brochurer m.v. som vi havde fået undervejs. Det var ment i spøg, men hun fortalte, at da Mt. Helena i 1980 sprang i luften var der mange, der havde taget sten med hjem fra bjerget.

Flyturen fra Seattle og til Amsterdam var uden problemer. Vi havde solskind på hele turen idet vi fløj så nordlig, at solen ikke gik ned. Vi landede i Amsterdam omkring kl. 7.30 lokal (Europa) tid og havde 1½ time til at nå næste fly til Billund. I Amsterdam skulle vi reelt ind i Europa og det var der en hel del andre, der også skulle, så der var en LANG kø til paskontrol og gennemlysning. Det tog noget tid, men vi nåede da flyet til Billund, hvor vi landede kl. 10.00.

Her var Jesper klar til at køres os hjem og turen sluttede kl. 11.30 med glædeligt gensyn med en flot grøn have og klippet græsplæne.

